

หนานฉาน เล่ม 3
南禅 第三
ถังจิวชิง 唐酒卿 เขียน จวีจื่อ แปล

Copyright Notice Published originally under the title of 《南禅》(Nan Chan)
Author © 唐酒卿 (Tang Jiu Qing)
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd)
Thai edition copyright © 2023 Bakerybook Co., Ltd.
Arranged through JS Agency Co., Ltd. All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-616-7477-97-8
พิมพ์ครั้งที่ 1 กันยายน 2566
ราคา 399 บาท

บรรณาธิการเล่ม : the-chairs
ภาพปก : หงฮวาเสี่ยวเยว่ 紅花血月
ศิลปกรรม/รูปเล่ม : 📖 Bookcreation

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย
บริษัท เบเกอรี่บุ๊ก จำกัด
77/12 ซอยประชาอุทิศ 75 แขวง 10 ถนนประชาอุทิศ
แขวงทุ่งครุ เขตทุ่งครุ กรุงเทพฯ 10140
ฝ่ายขาย : 086-534-0240
www.bakerypublishing.com
✉ bakerybook@hotmail.com
📘 Bakerypublishing

ขอขอบคุณฟอนต์สวยๆ จาก www.f0nt.com

ພິພົບ
ຖະໜົນອົມສາຍຕາກຣີນຣັດ
www.greenread.com

ไ้ลู่¹

¹ ไ้ลู่ คือ ฤดูกาลที่สืบหาในยี่สิบสี่ฤดูกาลของจีน เป็นช่วงที่สองของฤดูใบไม้ร่วง อากาศเริ่มหนาว และมีฝนตกประปราย

บทที่ 72

สุราร้อน

ซางจี้ตื่นขึ้นกะทันหัน เสียงน้ำเลือนหาย กระทั่งเสื้อคลุมยังแห้งสนิทไปเองแล้ว เขาจำไม่ได้ว่าตนอยู่ที่ใด จึงเพ่งสายตามองไปข้างหน้า และได้ยินเสียงอึกทึกของฝูงชนรอบด้าน

ซางจี้ไม่เข้าใจแม้แต่คนเดียว ก่อนเหลือบตาเห็นหัวซางกำลังเล่นพนันลูกเต๋าคู่สุราอยู่ฝั่งหนึ่ง ถ้าแกเฝ้าหาได้มีสภาพอย่างที่เขาคเคยพบในเมืองหลวงไม่ นางประดับหัวเสียบผมฝังมุก สวมเสื้อขาวกระโปรงชมพู สดใสดังดอกบัวแรกแย้ม เป็นครุณีแรกแย้มพอดี

“นายท่านเดินทางมาโดยเฉพาะ ประเดี๋ยวต้องดูให้ถูกคน” หัวซางเล่นพนันกับคนอื่นจุ่มจุบุปผาบาน พลาสสนทนากับซางจี้อย่างสนิทสนม ปราศจากความห่วงเหินโดยสิ้นเชิง นางเอ่ย “หลายคนที่อยู่ได้บัลลังก์เขาล้วนรับมือยากทั้งสิ้น หลีหรงนั้นช่างเถอะ พวกเราเคยพบกันตอนอยู่พื้นที่ทางเหนือ จึงหลินนั้นเจ้าไม่เคยพบ ยามเย็นฉวยนอกจากผักเจ็บไม่เบาทีเดียว! คราวก่อนคนที่จะจัดการพี่สาวข้าก็คือเขา”

คำพูดนางเพ็งจิบ ก็เห็นคนเล็กมานเดินเข้ามา คนผู้นี้สวมอาภรณ์
หรูหรา รูปโฉมสุขุมสง่างาม แม้คล้ายคลึงหัวขางแปดส่วน แต่กลับมี
บรรยากาศสงบนิ่งและเฉยเมยกว่า ทันทีที่นางเข้ามา ขางจี้ถึงกับสงสัยว่าตน
จำคนผิด คนผู้นี้ต่างหากควรเป็นหัวขางที่เขาเคยพบในเมืองหลวง ยามสตรี
นางนี้เอ่ยปากมีน้ำเสียงเย้ายวน กระทั่งกิริยาเกียจคร้านยังคงคล้ายคลึงหัวขาง
ในอีกหลายร้อยปีให้หลังเป็นอย่างยิ่ง

“ที่กำลังกล่าวถึงคือจิ้งหลิน ‘น้ำพุครวญคร่ำผ่านหินสูงชัน พงสนเียน
อาภรณ์เขียว’ ผู้นั้น” นางคลี่ยิ้มระหว่างทำความเคารพขางจี้ แล้วพูดต่อ
“คราวก่อนเคยได้พบ ล้วนไม่กล้าลืมสักชั่วครู่”

“มีอะไรไม่กล้าลืมกัน” ขางจี้กดนิ้วกับปากถ้วย พลังทอดมองไป
ด้านนอก คำพูดพรั่งพรูราวกับท่องจนชำนาญนับร้อยพันครั้งแล้ว “พี่ชายเขา
แต่ละคนล้วนมีรูปร่างดังหมาป่าดุจพยัคฆ์ เขาจะดีไปถึงไหนได้”

“เขาหน้าตาดียิ่ง” หลินหลางกล่าว “เทียบกับหลีหรงแล้วดูอ่อนแอ
ผอมบาง อากัปกริยาท่งเหิน แต่อายุน้อย ช้าคิดว่าน่าจะยังไม่รู้จักความรัก
ระหว่างชายหญิง และไม่ค่อยเข้าใจหลักการปฏิบัติตน”

“คนประเภทนี้น่ารังเกียจที่สุด” ขางจี้หายไปด้านหลังด้วยท่าทาง
เด็ดฉันท் ทอดตามองไปยังแท่นสูงนั้น ปากพูดว่า “ภายนอกดูเป็นผู้ใหญ่
ในใจกลับยังเหมือนเด็กน้อย ปฏิบัติต่อคนอื่นด้วยความคิดที่ว่าดำก็คือดำ
ขาวก็คือขาว ทั้งไม่รู้จักเปลี่ยนแปลง และไม่เข้าใจความเป็นไปในโลกหล้า
หากสำนักจิวเทียนคิดจะเจรจาจริง อย่าส่งเขามาเป็นอันขาด”

“หายากที่จะได้เห็นนายท่านแสดงอารมณ์ชัดเจนขนาดนี้ หรือจะ
เคยพบเขาแล้ว” หลินหลางถาม

ขางจี้ตอบทันที “ไม่เคยพบ”

“ก็ไม่น่าจะเคยได้พบ” หัวขางนับมุกทองที่ละเม็ด ใส่ทั้งหมดกลับเข้าไปในถุงผ้าปักลายของตน แล้วยิ้มจนตาหยีเป็นจันทร์เสี้ยว “หากเคยพบ ยังจะไหวหรือ! เกรงว่าคงต้องสู้กันจนมีดีฟ้ามัวดิน”

ขางจี้กลับหลบตาด้วยชาออก เอ่ยว่า “เข้าอายุมากกว่าเขานับร้อยปี กับเขามีอะไรน่าสู้”

“เข้าอายุมากกว่าหลี่หรงนับร้อยปีเช่นกัน” หัวขางพูดอย่างฉะฉาน “ยังสู้จนเขาแพ้ยับเยินมิใช่หรือ”

หลินหลางพอจะเดาความคิดขางจี้ออกเลาๆ จึงเอ่ยปากยับยั้ง หัวขาง ดำหน้าว่า “เจ้าจำได้แม่นขนาดนี้เชียว ดื่มสุราแล้วเลิกพูดมากเสีย”

ระหว่างที่ทั้งสามสนทนา ได้ยินว่าพื้นผิวของแท่นยกสูงขึ้นกะทันหัน แล้วขยายกว้างหลายเท่า เสียงสนทนายรอบด้านพลันเงียบกริบราวกับวิหคไร้เสียง พวกกันจับจ้องไปยังแท่นหยกอันไป¹นั้น อวีนเชิงกับหลี่หรงก้าวขึ้นบันไดมาด้วยกัน แล้วประสานมือคารวะทั้งสี่ทิศ

“บัดนี้ทะเลโลหิตเข้าประชิดพรมแดน เหนือได้ออกตกถล่มจนเจอมารร้ายก่อกรณ สำนักจิ๋วเทียนซ้าเป็นแนวหน้านำทัพ หลายปีมานี้เตรียมพร้อมเดินทางไปจัดการเพื่อสร้างคุณูปการอันยิ่งใหญ่ พวกเรารู้จักประมาณ กำลังตนมานานหลายปี และมีอาญาภัยยึดความดีความชอบเข้าตัวเองทั้งหมด แต่บัดนี้สถานการณ์คับขัน ไม่มีโอกาสให้ทุกท่านเกรงอกเกรงใจหรือ บัดความรับผิดชอบอีกต่อไป จำเป็นต้องมีฝ่ายหนึ่งเสนอตัวเป็นผู้นำทำศึกวันนี้จึงได้เชิญทุกท่านมายังแท่นหมิงจิน ด้อนรับวีรบุรุษในได้หล้ามาทำประลอง ด้วยต้องแยกแยะฝีมือสูงต่ำ”

“เทียบของพวกเขาส่งไปยังกลุ่มอำนาจทั้งแปดทิศ ขอเพียงเป็น

¹ หยกอันไป คือ หินอ่อนสีขาวบริสุทธิ์ ที่ภายในเนื้อหินอ่อนมีผลึกแทรก

ผู้มีหน้ามีตาล้วนมารวมตัว” หัวซางซบหน้าต่างพูด “จะขาดก็แค่พื้นที่ทางเหนือของพวกเรา”

“สำนักจิวเทียนทะเยอทะยานยิ่ง ในเมื่อตั้งใจจะแยกแยะสูงต่ำ ย่อมต้องตั้งใจแน่วแน่แล้วว่าจะป็นหัวอ่าว^๒ให้ได้” หลินหลงพิจารณาสีหน้าซางจี้ก่อนเอ่ย “แต่นายท่านอาศัยอยู่ทางเหนือมานานปี นามแห่งจักรพรรดิรามใครบ้างจะไม่รู้ หมูปีศาจโน้มสวามิภักดิ์ จะยอมก้มศีรษะยอมจำนนแก่มนุษย์ปฤชนได้อย่างไร”

“ทุกคนสามัคคีกันขับไล่ทะเลโลหิตหาใช่เรื่องแย้ม” ซางจี้กล่าว “เพียงแต่อ่านาจทั้งแปดทิศต่างมารวมตัวกันได้สำนักจิวเทียน รอจนทะเลโลหิตล่าถอย ยากจะแยกตัว เป็นเรื่องยากยิ่งกว่าขึ้นฟ้าคราม ทนทีที่เคยลิ้มรสชาติการเป็นหัวมังกร ย่อมมีอาจตั้งใจ บัดนี้จิวเทียนจวินเจ้าสำนักจิวเทียนรวบรวมเหล่าผู้มีความสามารถ แม้ไม่มีบุตรชายร่วมสายเลือด แต่รับบุตรบุญธรรมไว้แล้วแปดคน ความคิดเขาชัดเจนแล้ว ขณะคนรอบด้านยังเตรียมตัวรับศึกทะเลโลหิต เขากลับวางแผนไปถึงร้อยปีให้หลัง”

ซางจี้พูดพลางหยิบพัดจีบบนโต๊ะมาถือเล่น กดไว้ระหว่างปลายนิ้ว และดันออกทีละน้อย จีบจ้องไปยังคนบนแท่นประลอง กล่าวว่ “ที่สำคัญผู้จะเป็นมังกร หัวฟ้าดินต้องการเพียงคนเดียว”

คำพูดเขาฟังจบ ก็มองเห็นจากไกลๆ ว่าจิวเทียนจวินนั่งอยู่เหนือบันไดสูง สองฝั่งมีบุรุษชุดขาวยืนเรียงลงมาตามขั้นบันได อวีนชิงกับหลี่หรงกลับมายืนในตำแหน่งของตน ซางจี้ตามคม จึงมองเห็นว่ากระทั้งหลี่หรงยังต้องก้าวลงหนึ่งขั้น เว้นที่ว่างข้างกายจิวเทียนจวิน ผู้สามารถยึดครองตำแหน่งนี้

^๒ อ่าว คือ โอรสสองโคติของมังกรจากทั้งหมดเก้าตน ว่ากันว่ามีส่วนเป็นมังกรกายเป็นเต่า และหางแบบกิเลน หัวอ่าว หมายถึง ผู้นำ

กำลังคุกเข่าข้างเดียวค้ำบัณดาล่างบัลลังก์จิวเทียนจวิน โดยแบกกระบี่บนหลังพลางกัมศรระ พังคำสั่งบิดาอย่างละเอียด

เพียงซางจี้ได้เห็นแผ่นหลังของคนผู้นั้น ก็พ่นลมหายใจดูแลนเบาๆ ออกจากจมูก แต่สายตากลับจับจ้องแผ่นหลังเขา ไม่ว่าจะอย่างไรก็มีอาผละลอก

คนผู้นั้นคุกเข่าอยู่นาน ยามลุกขึ้นเสื้อคลุมสีขาวพลัวไหวตามลม ก่อนหมุนตัววางกรายสู่แท่นหยกอันไป ชั่วพริบตานี้เอง ที่หมอกปกคลุมทั่วขุนเขา คลื่นสนไหวเอน ประหนึ่งสายลมเย็นพัดห่มล้นขึ้นกับการติดนิ้วเพียงทีเดียวของเขา ทะเลสนห่มฉิ่งรอฟังเขาซักกระบี่ เขายืนอยู่บนแท่นประลองเพียงลำพัง ในตาว้างเปล่าปราศจากอารมณ์ สีหน้าโดดเดี่ยวเย็นชา ไม่สนใจคลื่นลมพัดโหมและสายตานับหมื่น เขายกมือเล็กน้อยเยียนเฉวียนก๊ววดเฉียงออกจากฝัก

“แท่นประลองนี้ข้ารับเพียงผู้เดียว” น้ำเสียงเขาราบเรียบ “ท่านใดไม่ยอมรับ โปรดที่แนบนแท่นประลอง”

เมื่อคำพูดนี้ออกมา รอบด้านก็เกิดเสียงอึกทักันที่ ต้องเข้าใจว่าผู้มาเยือนในวันนี้แปดเก้าในสิบส่วนเป็นผู้มีชื่อเสียงโด่งดังในจตุต่อให้กระบี่เยียนเฉวียนแผดเสียงซู่อีกฝ่าย ก็ไม่ควรหึงผยองเช่นนั้น!

“เจ้าเด็กจองหอง!” ผู้ชนเกรี้ยวกราด คิดไม่ถึงเลยว่าสำนักจิวเทียนจะวางโตถึงเพียงนี้ ส่งออกมาแค่คนเดียว ยังคิดยึดแท่นหมิงจินเพียงลำพังจึงอดไม่ได้ที่จะอ้าปากถ่มเสียง ไม่มีใครยอมรับ

ซางจี้หัวเราะออกมาฉับพลัน เขาถามทั้งที่รู้ “เขาเป็นใคร”

หลินหลางพลอยหัวเราะตาม “ก็คือจิ้งหลินผู้นั้น”

กระแสดมพัดขึ้น ใบสนหนามทึมแทงหน้าต่าง ซางจี้เห็นจิ้งหลิน

ไม่เปลี่ยนสีหน้า ยโสโอหังอย่างเห็นได้ชัด แต่กลับซ่อนเพียงความบ้าคลั่งไว้ในดวงตา พยายามควบคุมกิริยาไม่ร้อนไม่หนาวไว้ ข้อกระดูกของซางจี้เสียดสีอย่างมีอาจห้าม หลังคิดอะไรบางอย่างขึ้นมาได้ ก็ส่งเสียงอีเบาๆ

“เสแสร้ง”

กว่าจิ้งหลินจะได้ถอนตัวออกมาก็เป็นเวลาหลายวันให้หลัง เห็นเขาสยบเหล่ายอดฝีมือด้วยกำลังตน ช่องว่างระหว่างพี่น้องก็ยิ่งห่างเหิน กว่าเขาจะอาบน้ำเสร็จเดินเข้ามาในเรือน อาหารก็ถูกเก็บไปหมดแล้ว กระทั่งหม้อยังขัดล้างจนสะอาด หลีหรงรอเขาอยู่นาน เห็นเช่นนี้จึงยัดมุกทองให้หลายเม็ด บอกให้เขาออกไปกินข้าวข้างนอกเสีย

มุกหลายเม็ดกลิ้งไปมาบนฝ่ามือจิ้งหลิน เขาหลุบตาลง เอ่ยว่า “ไม่กินก็ได้”

เสียงพูดยังไม่ทันจางหาย เสียงท้อร้องจ๊อกๆ กลับดังขึ้น

“ท่านพ่อพักผ่อนแล้ว พรุ่งนี้คงตกรางวัลเจ้า คินนี่กินข้าวให้ดีๆ ลักมือก่อน หลายวันนี้เจ้าอยู่บนแท่นประลองมาตลอด ต่อให้เป็นคนที่ดีขึ้นจากเหล็กก็คงทนไม่ไหว” หลีหรงพูดแล้วลุกขึ้น เห็นจิ้งหลินมองมา จึงได้แต่พูดอย่างลำบากใจ “แม้ข้าจะอยากไปกับเจ้า แต่ระยะนี้มีแขกจำนวนมากมาเยือน กลางคินยังต้องไปรับรองพวกเขาร่วมกับบอวินเซิง”

จิ้งหลินผงกศีรษะ จากนั้นหมุนตัวเดินไปด้านนอก ตอนที่เขาจะก้าวข้ามประตู ได้ยินหลีหรงเน้นย้ำตามหลัง “เรื่องบนแท่นหมิงจินเสี่ยงลือไปทั่ว เจ้ามีฝีมือเหนือกว่าคนอื่น อีกทั้งวาจาหยิ่งผยอง ไม่เห็นใครในสายตา ประเดี๋ยวเมื่อออกไป ต้องระวังตัวให้มาก”

จิ้งหลินรับคำแล้วลงบันได ผ่านป่าสนเพียงลำพัง ขณะแบกกระบี่

ลงภูเขา เพราะเหตุการณ์บนแท่นหมิงจิน โรงเตี๊ยมตื่นเขาจึงมีกิจการรุ่งเรือง ตลาดกลางคืนมีฝูงชนล้นหลาม ผู้คนหลากหลายประเภทปะปนกันอยู่ในนั้น กระทั่งปีศาจยังมีอยู่ไม่น้อย

จิ้งหลินกำมุกทองในมือ ตลอดทางเห็นอาหารมากมาย แล้วพลันลังเล คิดในใจว่าอาหารชนิดไหนก็อยากกินทั้งสิ้น เดิมทีเขามีชื่อเสียงไปทั่วเพราะฟาดฟันปีศาจกำจัดมาร บัดนี้เมื่อยืนอยู่หน้าร้านค้า รอบด้านมีคนชั้นवलอบมอง จิ้งหลินมิได้คิดมาก ยกเท้าเดินต่อไปข้างหน้า แต่เขายังเดินไปได้ไม่กี่ก้าว ก็หันกลับมามอง

“พวกเจ้าตามข้ามา” จิ้งหลินเอ่ย “เพราะยังอยากชี้แนะข้าหรือ”

“ฟังน้ำเสียงเขาสี ซ่างหยิงผยองเสียงนี้กระไร!” คนผู้หนึ่งถือกระบองยืนอยู่ด้านหลัง ดูจากการแต่งกายน่าจะมาจากทางใต้ เขาพูดกั้วหัวเราะกับคนที่อยู่ข้างขวา “หากไม่รู้ คงคิดว่าเขาเป็นบุคคลผู้มีชื่อเสียงสักคนแล้วเสีย!”

“กระปี่ของเขามีชื่อเสียงเลื่องลือ ยังไม่นับเป็นบุคคลผู้มีชื่อเสียงหรืออย่างไร” หลวงจีนมอมแมมสวมจีวรเก่าขาดที่อยู๋ด้านข้างลูบศีรษะไล่เดินเล่นพูดว่า “หรือจะมีเหตุผลอะไรที่คนอื่นไม่รู้ซ่อนอยู่”

“นี่เป็นเรื่องแน่นอนอยู่แล้ว” อันธพาลถือกระบองพูดเสียงสูงขึ้น แล้วกุมกำปั้นคารวะทั้งสี่ทิศ พลังพูดเสียงดัง “คนผู้นี้คือเจ้าของกระปี่เยียนเฉวียนแห่งสำนักจิ๋วเทียน บุตรรักของจิ๋วเทียนจวิน! ลงมือในนามกำจัดมารพิทักษ์มรรคาแต่ไหนแต่ไร ครึ่งปีก่อนตอนที่เขาเดินทางไปพื้นที่ทางเหนือเพียงลำพัง กลับอาศัยการกำจัดมารเป็นข้ออ้าง เกี้ยวพาราสีจอกขาวเก่าทางใต้บัลลังก์จักรพรรดิครามผู้นั้น! ซ่างเป็นตัวไร่างาย เจ้ากล้ายอมรับหรือไม่”

ริมฝีปากบางของจิ้งหลินเฝ้านั้น ดวงตาเย็นเยือกปกคลุมด้วย น้ำค้างแข็ง

อีกด้านหนึ่งซางจี้ปัดไค่ไฟออก ตีมีสุราจนใบหน้าร้อนผ่าว กำลังมองสี่ขาตัวเล็กนั้นผ่านหน้าต่าง เขาใช้มือยันศีรษะนิ่งมอง เห็นแขนเสื้อจิ้งหลินหุบก็ทราบทันทีว่าจะลงมือแล้ว เขาหัวเราะฮาๆ ออกมาโดยพลัน แล้วพูดกับหัวซางที่อยู่ด้านหลัง “อีกฝ่ายกลัวเพียงเขาไม่ยอมลงมือ เขากลับตกหลุมพรางเสียได้”

“เจ้าตัวปากเสียนั่น ต่อให้ตบหน้าเขาก็ไม่นับว่ามากเกินไป” หัวซางพูดด้วยความโมโห “นอกจากนี้ยังมีคนบอกว่าพี่สาวเป็นอนุคนโปรดของนายท่าน! ก็เพราะตัวโสมมเยี่ยงพวกเขานี่เองที่เผยแพร่ข่าวลือไปทั่ว!”

“เจ้าคอยดูต่อไปเถอะ” กลิ่นสุราบนร่างซางจี้กระจายไปในสายลม “เขาจะเสียเปรียบแล้ว”

“เขามีฝีมือถึงเพียงนั้น” หัวซางกล่าวอย่างประหลาดใจ “ยังจะเสียเปรียบได้อย่างไร”

จิ้งหลินพลิกฝ่ามือจับคน กระทั่งกระบี่ยังไม่อยากชัก ด้วยกลัวสกปรกยิ่งนัก เขาจับอันธพาลไว้ แล้วยกเท้าขึ้นทันที ถีบจนคนผู้นี้ปลิวออกไปกระแทกพลิกคว่ำอยู่บนพื้น

“โอ๊ย!” อันธพาลผู้นั้นกลิ้งหลายตลบ จนเจ็บปวดเหลือแสน “สำนักจิวเทียนมีอำนาจเหนือคนอื่น จึงสามารถข่มเหงข้ากลางถนนรีไ้! เสียที่ที่เจ้ามีหน้าเรียกตัวเองว่าพิทักษ์มรรคา กระทั่งมิตรภาพศักดิ์สิทธิ์ยังไม่มี! ว่าอย่างไร เจ้าอธิบายจนโมโหรี!”

จิ้งหลินไม่เอ่ยวาจา เลื้อยคลุมสี่ขาสะบัดวูบหนึ่ง พร้อมตะะออกมา

อีกครั้ง เห็นคนผู้นี้กุมท้องกลิ้งไปบนพื้น ศีรษะกระแทกแผ่นหิน จากนั้นกระอักเลือดออกมาทันที จิ้งหรีดในฐานะของตน จึงมิได้ลงมือรุนแรง เขากลับแน่นิ่งโอดครวญอยู่บนพื้น ดึงดูดีให้ผู้คนรอบด้านแยกออกตั้งกระบวนทัพ ลงมืออย่างพร้อมเพรียง!

จิ้งหรีดไม่โง่ เข้าใจดีว่าหากคืนนี้ตีคนตาย ต่อให้เขามีเหตุผลเพียงใด ก็จะเป็นไรเหตุผล ที่สำคัญเขามุ่งมั่นพิทักษ์มรรคา ไม่มียินยอมฆ่าคนตามอำเภอใจเป็นอันขาด ท่ามกลางการล้อมโจมตี เพียงใช้มือเปล่าขัดฝ่ายตรงข้ามปลิวร่วงไปหลายคน

ทันใดนั้นแล้หลามเส้นหนึ่งพันรอบเอาจิ้งหรีด แล้วกระซอกเขาขึ้นทันทีที่เท้าจิ้งหรีดห่างพื้น ร่างก็พลิกหมุนหนึ่งรอบ หลังสะกิดเท้ากลางอากาศ สองสามที ก็ยืนมั่นอยู่บนหลังคาบ้านหลังหนึ่ง ผุ่งชนบนถนนกระโดดขึ้นทันที แล้วบุกโจมตีพร้อมเสียงคำราม อาวุธชนิดต่างๆ พุ่งเข้าหา กระบองเขี้ยวหมาป่า³ พาสายลมเฉียดผ่านข้างขมับจิ้งหรีด เขาเบี่ยงกายที่เดียว ด้านหลังก็มีมีดพร้าโจรปาฟันลงจับปล้น จิ้งหรีดหมุนกายกระโดดที่หนึ่ง ตามด้วยยกขาถีบเข้ากลางอกฝ่ายตรงข้าม ฝ่ายตรงข้ามกระอักเลือด แล้วพลิกร่วงลงไป จากนั้นจิ้งหรีดไถลตัวคว้าแล้หลามไว้ในที่เดียว แม้จะเจ็บฝ่ามือมาก แต่เขาไม่แม้แต่จะกะพริบตา กระตุกผ่านอากาศที่เดียว ลมแรงก็กระพือใส่ สะท้านจนอีกฝ่ายรีบปล่อยมือ ยังไม่ทันได้แผ่นหิน สายลมวิญญานอันหิวเมหาญนั้น ก็กระแทกคนจนล้มลงบนพื้นทั้งเสียงร้องโอดโอย

จิ้งหรีดขว้างแล้หลามออก โลหิตร้อนๆ หยดจากง่ามนิ้ว เขาทอดตามองผุ่งชนเบื้องล่างด้วยแววตาเย็นชา บีบให้ผู้คนถอยหลังหลายก้าว จิ้งหรีด

³ กระบองเขี้ยวหมาป่า คือ กระบองที่ส่วนปลายเป็นท่อนเหล็กทรงรี ติดหนามคล้ายเขี้ยวหมาป่า มีทั้งแบบสั้นและแบบยาว นิยมใช้ในสมัยราชวงศ์ซ่ง

ไม่เอ่ยคำใด หันหน้ากระโดดลงจากหลังคาเตรียมจะจากไป เขาเพิ่งเดินได้ไม่กี่ก้าว ก็ชะงักฝีเท้าอีกครั้ง คราวนี้หันกลับมาจะหันหัน สายตาเย็นเยือกจนคนรอบด้านสั่นเทา

มุกทองหล่นหายไปแล้ว!

จิ้งหลินบิ๊ปปลายนัวเบาๆ โดยไร้เสียง รู้สึกหิวแทบตาย ปกติเขาพกเงินออกบ้านไม่มากอยู่แล้ว ทันทีที่กลับถึงเรือน เงินที่เหลือจะถูกน้องเถาใช้ซื้ออั่งต่างๆ ยืมไปเล่นพนันจนเกลี้ยง ตอนนี้กระทั่งมุกทองแดงสักเม็ดยังไม่มี ครั้นได้กลิ่นหอมของขนมหวานและบะหมี่โซยมาจากด้านข้าง สีหน้าก็ยิ่งเย็นชากว่าเดิม

จู่ๆ หลวงจีนอันธพาลก็เดินเข้ามาหลายก้าว ทำหน้าหนาพูดจาโกล่เกลี่ย “เมื่อครูบังอาจล่วงเกิน ต้องขอภัยคุณชาย! มิสู้ไปดื่มสุรากับพวกเราสักจอกเถอะ ทุกคนสลายบุญคุณความแค้นกันด้วยเสียงหัวเราะไม่ดีกว่าหรือ! วันหน้าต่างเป็นคนของสำนักจิวเทียนเหมือนกัน ล้วนต้องเดินทางไปทั่วเพื่อการใหญ่แต่ปวงประชา พวกข้ายังต้องพึ่งพาท่านอีกมาก!”

จิ้งหลินเห็นพวกเขาคลี่ยมประจบ จึงเซ็ดคางเล็กน้อย แทนความหมายให้แนวทาง

หลินหลางผลึกประตูเดินเข้ามา แต่กลับไม่พบคน มีเพียงหัวขางนั่งเฝ้าไล่ไคม์เล่นอยู่เพียงลำพัง นางจึงถาม “นายท่านเล่า”

หัวขางตอบ “เมื่อครูบอกว่ายังดื่มไม่สาแก่ใจ จึงออกไปอีกรอบแล้ว”

จิ้งหลินก้มหน้าก้มตาทกินอาหาร คนอื่นพูดอะไรเขาล้วนทำหูทวนลม หลวงจีนอาศัยข้ออ้างครวระสุรา กล่าวว่า “มิกล้ารบกวนการใหญ่ของคุณชาย

เพียงขอคารวะสุราหนึ่งจอกพอหอมปากหอมคอเท่านั้น คินนี่พวกเรามีตาแต่ไร้แวว ขอคุณชายโปรดให้อภัย”

จิ้งหลินรู้ว่าสถานการณ์ในตอนนี้อย่างไรไม่ควรปฏิเสธเด็ดขาดเกินไป มิฉะนั้นจะเป็นผลเสียต่อแผนการใหญ่ของบิดา จึงรับจอกมาดื่ม หลังดื่มสุรา รู้สึกเพียงรสชาติไม่ฝาดกลับหวาน รสเลี่ยนติดอยู่ในลำคอ จากนั้นกินอาหารอีกหลายอย่าง กระทั่งยามแยกย้ายก็มีได้เอ่ยวาจาใด

ทันทีที่เขาออกจากร้าน พลันรู้สึกว่าร่ากายร้อนเล็กน้อย หางตาเหลือบเห็นหลวงจีนอันธพาลกำชับบางอย่างกับคนอื่น คนกลุ่มใหญ่ยืนมอง เขาอยู่ได้ชายคาราวกับกำลังรอดูละครฉากใหญ่

จิ้งหลินสะดุ้งในใจ คลื่นความร้อนที่พวยพุ่งจับพลันทำให้เหงื่อชุ่มซึมข้างขมับ ทะเลิฏยญาณของเขาปั่นป่วน ต่อให้ยากโคจรปรารถนาวิญญานก็ไร้การตอบสนอง ได้แต่ปล่อยให้คลื่นความร้อนก่อวนจิตใจนี้ไหลพล่านทั่วกาย เขาก้าวเร็วๆ ผ่านฝูงชนด้วยลมหายใจหนักหน่วง และฝันผลึกคนออกหลายคน ขณะเดินไปข้างหน้าด้วยสติพรั่นเลือน

คาดไม่ถึงว่าจะถูกคนขัดขาจนเซล้มไปด้านหน้าทันที คนที่ขัดขาเขาไม่เบี่ยงไม่หลบ แต่กลับอ้าแขนรอ และรับไว้เต็มอ้อมกอด

“สุราร่อยหรอไหม” คนผู้นั้นถามเสียงเบา

จิ้งหลินอยากผลักอีกฝ่ายออก ทว่าถ่วงนิ้วกลับถูกกำแน่น จิ้งหลินเงยหน้าทั้งที่ยังหอบ ท่ามกลางสายตาพรั่นเลือนมองเห็นว่ารูปโฉมคนผู้นี้แสนธรรมดาและไม่เคยพบเจอ เขาอดขมวดคิ้วไม่ได้ แล้วสะบัดมือถอยหลัง แต่กลับพบว่าอีกฝ่ายมีรูปร่างสูงใหญ่อย่างยิ่ง ถึงกับสูงกว่าหลินตรงเล็กน้อย จึงคิดว่าตัวจิ้งหลินไว้่ายดายยิ่ง

“เฮ้อ” ชาวจั๊ตตีหน้าดังลั่นตบหูฯ ช่วยพยุ้งจิ้งหลินให้เย็นมันอย่างสุภาพ

มีมารยาท ก่อนแบมือออกเผยให้เห็นมุกทองหลายเม็ด “เห็นเจ้าไปดื่มสุรากับคนอื่น จักรอยู่ที่นี่ เป็นของเจ้ากระมัง”

จิ้งหลินร้อนจนเหงื่อหยด ขณะข่มเสียงพูดว่าขอบคุณ จากนั้นจะเอื้อมมือคว้ามุกทอง แต่อีกฝ่ายพลันยกฝ่ามือขึ้นสูง ไม่ยอมให้เขาสัมผัส ทำเอาจิ้งหลินส่งเสียง “หือ” ที่หนึ่งอย่างงุนงง

ซางจี้เห็นเขามีดวงตาพราวแว่ว แหงนมองตนด้วยแววตาข่มขู่ คือลูกธนูสิ้นแรง⁴ ซางจี้รู้ดีแก่ใจ แต่กลับก้มศีรษะกระซิบกับจิ้งหลิน “เจ้าไม่สบายหรือ”

ริมฝีปากจิ้งหลินแน่นจนแดง เขาพูดเสียงหอบกับซางจี้ “ร้อน...”

ซางจี้จึงเสียบข้าวคั่ว ก่อนเอ่ย “ข้าเองก็ร้อน มิสู้ไปคลายร้อนสร้างเมาด้วยกันเถอะ”

⁴ ลูกธนูสิ้นแรง เป็นสำนวน อุปมาถึงกำลังอันยิ่งใหญ่ที่ทรุดโทรมลงจนใกล้จะดับสูญเต็มที่

บทที่ 73

มรรดากระบี่

จิ้งหลินกลืนน้ำใส น้ำเปล่าเย็นเฉียบบรรจล่ำคอ ในที่สุดก็ชะล้าง รสหวานเลี่ยนออกไปได้เสียที ในท้องกลับคล้ายมีไฟพวยพุ่ง คลื่นความร้อน แผ่ซ่านไปยังแขนขาและกระดูกทั่วร่าง จิ้งหลินร้อนจนเหงื่อไหลไม่หยุด ปลายนิ้วก็แดงไปหมด

ซางจี้มองเขา รู้แล้วว่าสิ่งที่อยู่ในสุราคืออะไร แต่ยังแสร้งทำเป็น ไม่เข้าใจ พยายามถามอย่างเอาใจใส่ “ตอนนี้รู้สึกอย่างไรบ้าง”

แก้มจิ้งหลินมีสีแดงขึ้นมาแล้ว เขาฝืนตั้งสติโดยไม่เปลี่ยนสีหน้า แล้วผงกศีรษะพบกับซางจี้ “...ยังพอไหว”

ซางจี้กล่าว “ข้ามีเรือนหลังหนึ่งอยู่ในตรอก ในนั้นมีคนรับใช้อยู่แค่ สองสามคน เป็นสถานที่เงียบสงบเหมาะแก่การพักผ่อนอย่างยิ่ง หากเจ้าไว้ใจ ข้าจะพาเจ้าไป”

จิ้งหลินรู้ว่าฤทธิ์ยายังไม่สลาย เขาเดินทางและทำงานล่ำพั่งมา

แต่ไหนแต่ไร ทั้งยังมีเคยสนทนาเรื่องสายลมบุปผาหิมะจันทร์¹กับพี่น้องร่วมสำนัก จึงไม่รู้สึกรันทว่าเดิมทีโอสถนี้เป็นลูกไม้ชั่วช้า ต่อให้ตบะของเจ้าโกลับบรรลุ ขอเพียงยังเป็นมนุษย์ปุถุชน ล้วนหนีไม่พ้น ตอนนี้อย่างไรก็อยากกลับไปจัดการด้วยตัวเอง จึงสายศิริระเบาๆ

“ขอบคุณในความหวังดี” เขาจิกแผลบนฝ่ามือ ใช้ความเจ็บปวดระคายสติ “มิกล้ารบกวน”

ซางจี้ยิ้มน้อยๆ แล้วยกนิ้วบ่งบอกว่าเขาสามารถจากไปตามใจชอบ จึงหลินหมุนตัวเดินไปหลายก้าว ทันใดนั้นสิ้นไถลลงมาตามผนัง ร่างกายยังไม่ทันสัมผัสพื้น ก็ถูกซางจี้ประคองกอดจากด้านหลังเสียก่อน

ปลายคางซางจี้แฉลบผ่านเส้นผมจึงหลินคล้ายไม่ได้ตั้งใจ เขาเพียงพูด “เห็นที่พิษคงไหลเวียนทั่วกายแล้ว เก่งว่าคงไม่อาจขับออกด้วยตัวเองเป็นคนดีต้องเป็นให้ถึงที่สุด ข้าจะพาเจ้าไปเอง”

พูดจบ เขาก็ใช้แขนอุดคนขึ้นมา ยกเท้าก้าวออกจากตรอก จึงหลินร้อนจนปลายนิ้วชาหนีบ เชื้อซุ่มเนื้อผ้า ทำให้แขนซางจี้ที่พาดอยู่บนเอวของเขาแนบชิดอย่างเห็นได้ชัด เขาก็งงหันตามพิจารณา มองเห็นใบหน้าซางจี้เพียงพรวดเดียว สติจมสู่ความอลหม่าน ริมฝีปากส่งเสียงพึมพำ ร่างกายอ่อนโยน แต่เขากลับยังจิกแผลบนฝ่ามือ ไม่ยอมจมดิ่งไปกับความร้อน อาศัยความกระจ่างแจ้งเพียงเล็กน้อยที่เหลืออยู่พูดเสียงอู้อี้กับซางจี้ “ขอบคุณ”

ซางจี้ยกขาถีบประตูลาน ทะลุระเบียงหักเลี้ยวตามทาง เรือนนี้เงียบสงบดังที่กล่าว กระทั่งเงาผีสักดนยังไม่มี ‘คนรับใช้สองสามคน’ อะไรกันเห็นได้ชัดว่าเป็นเรือนที่เขาสร้างขึ้นชั่วคราวเพราะนึกสนุกเท่านั้น ซางจี้ยิ้มคนลงบันได ดันเปิดประตูห้องห้องหนึ่ง ภายในตกแต่งวิจิตรบรรจง งดงามและ

¹ สายลมบุปผาหิมะจันทร์ ในที่นี้อุปมาถึงเรื่องราวๆ ใครๆ

เตียงมือยุครบครัน ทว่าข้างจี้กลับพาจิ้งหลินอ้อมผ่านฉากกัน เลิกมานผ่าน ประตูวงเดือนบานหนึ่ง ภายในนั้นคือสระน้ำพุร้อนซึ่งมีละอองน้ำลอยอวล

ข้างจี้เห็นจิ้งหลินร้อนจนหน้าผากเต็มไปด้วยเหงื่อเม็ดเล็ก คอเสื้อเผยออกครึ่งหนึ่ง ก็ไม่รีบอะไร เพียงพูด “พิษนี้ข้าพจะเคยได้ยีนมาบ้าง... ต้องการให้ข้าช่วยเหลือหรือไม่”

จิ้งหลินร้อนจนหอบมาแต่เดิมที่ บัดนี้ยิ่งร้อนเพราะไอน้ำจนเหงื่อไหลไม่หยุด เขาหรีดากำคอเสื้อแน่น ขณะพึงแผ่นอกข้างจี้

ข้างจี้วางคนลง ให้จิ้งหลินแช่อยู่ในน้ำ จิ้งหลินลงน้ำกะทันหัน กระแสร้อนระอุทำให้อ่อนแรงจนเขาต้องยันแขนพึงขอบ น้ำเย็นที่ดื่มลงไป เมื่อครู่ถูกก่อกวนจนเดือด รสหวานเย็นแผ่ซ่านในปากและลำคอ ทำให้เขาทั้งหมดแรงทั้งกระสับกระส่าย จนผมของเขาเปียกไปหมดเพราะไอน้ำร้อน ถึงกับแยกไม่ออกว่าตนอยู่ที่ไหนไปชั่วขณะ

ข้างจี้ถอดเสื้อตัวนอก แล้วย่อดำลงงมมือของจิ้งหลินข้างที่บาดเจ็บ ยกมาพิจารณาตรงหน้า ก่อนจะหัวเราะทันใด เอ่ยว่า “ข้าคินมุกทองให้เจ้า ทั้งยังพาเจ้ามาที่นี่ ข้าถือเป็นคนดีหรือไม่”

จิ้งหลินเหลือบตาขึ้นมองเขาทั้งเนื้อตัวเปียกปอน เห็นเขาดันมุกทองเข้าไปในแขนเสื้อตอนที่ละเมียด มุกเหล่านั้นกลิ้งเข้ามาตามแขน เสื้อผ้าซึ่งเปียกน้ำร้อนแนบผิวกาย เมื่อมีมุกเปียกเข้ามาทำให้รู้สึกไม่สบายยิ่ง ข้างจี้ราวกับเข้าใจว่าเขาไม่สบาย จึงสอดนิ้วยาวเข้าแขนเสื้อเขาตามมุก แล้วลูบไปตามท้องแขนจิ้งหลินเพื่อควานหา

จิ้งหลินตกใจจนตัวสั่นเพราะนิ้วมือเขา เสียงหอบกระชั้นทะลักจากลำคอ ขณะถอยหลังอยากหนี ข้างจี้พลิกมือที่เดียวก็คว้าเขาไว้มั่น ก่อนพูดหยอก “ข้าร้อนจะตายอยู่แล้ว ในเมื่อไม่ต้องการให้ข้าช่วยเจ้า ก็ให้เจ้าช่วยข้า

เถอะ ถือเสียว่าเป็นค่าตอบแทนที่ข้าเป็นคนตีมาตลอดทาง”

ปลายนิ้วเขาลูบไปด้วยตอนที่ชักออกมา พานิ้วมือจิ้งหรีดมายังข้างริมฝีปาก ทันใดนั้นก็กัดจิ้งหรีดคำหนึ่ง จิ้งหรีดกลับเหมือนแผ่นดินแห้งแล้ง ได้รับหยาดฝน อยากจะชักมือกลับก็สลายไปแล้ว ด้วยถูกจับคอให้เหิดหน้าขึ้น รับจุมนิพิตุดีที่ส่งมาจากด้านบน ในสมองจิ้งหรีดมีเสียงดังสนั่น จากนั้นกลายเป็นเลือนรางอย่างยิ่ง เขาตกอยู่ในสายน้ำสายไหว ยามคลื่นร้อนระอุค่อยๆ ซัดเข้าที่ข้างเอว

จิ้งหรีดรู้สึกว่ามีบางส่วนของเข็ญ ทำให้เขาหงนคอหอบหายใจ แต่กลับถูกขังไว้ระหว่างผนังกับน้ำโดยมิอาจหลบหนี สุดท้ายกระทั่งนิ้วเท้ายังขดงอ รู้สึกราวๆ ว่าราวกับร่างกายสลายกลายเป็นน้ำ และไหลไปกับสายน้ำตามคลื่นยักษ์ซัดสาด

ผนังแข็งแกร่งแผ่นเหล็กขวางเขาไว้ จิ้งหรีดเหมือนถูกขี้นจนแหลก กวานเงินโอนเอนคล้ายจะร่วงหล่น เส้นผมถูกคลื่นน้ำซัดจนสยายออก ความร้อนของเขาและความระอุของเขาถูกคนหยอกเล่นอยู่บนฝ่ามือ อีกทั้งผนังยังกดเขาไว้ เร่งให้เขาอ้าปาก

แขนจิ้งหรีดเกาะผนังนี้ไว้ คำว่า ‘ร้อน’ ถูกดันกลับเข้าลำคอ แล้วกลืนลงไป

จิ้งหรีดลืมตาจับพลัน มองเห็นเพดานคุ่นตาอยู่ตรงหน้า เขาพลิกกายลุกขึ้นนั่ง หันหน้าเข้าหาหน้าตาสนของตนพอดี ฟ้ายังไม่สว่าง เขาอุบจนผมในบรรยากาศกึ่งมืดสลัว เส้นผมแห่งสนิท ในความมืดมืดเหมือนมีบางสิ่งซาดหายเป็นห้วงๆ เขาจำได้เพียงน้ำร้อนยิ่ง

จิ้งหรีดเลิกผ้าห่ม เห็นตนสวมเสื้อผ้าเรียบร้อย กวานเงินวางอยู่บน

โต๊ะเล็ก กระทั่งทิศทางที่วางยังอยู่ในรูปแบบที่เขาทำมาตลอด เขาขมวดคิ้ว
ท้วงนอกรอบนอกปวดเมื่อยบริเวณเอวแล้ว ก็ปราศจากความผิดปกติอื่นใด

ตอนที่จิ้งหลินไปเข้าพบบิดายามเช้า บังเอิญเจอหลี่หรงด้านล้าง
ระเบียง เมื่อเห็นเขา หลี่หรงก็หยิบชาร้อนถ้วยหนึ่งมายื่นให้ ถามว่า “บอกให้
เจ้าออกไป เหตุใดจึงดื่มสุรากับคนอื่นเสียได้”

จิ้งหลินหวนคิดเรื่องข้า แต่จำอันธพาลหลายคนเมื่อคืนไม่ได้แล้ว
เขาจึงดื่มชาร้อนพลางเอ่ย “สู้กันไปมาจากนั้นไปดื่มสุรา”

“ไม่บาดเจ็บก็พอ” หลี่หรงกล่าว “อีกไม่กี่วันท่านพอจะรับตำแหน่ง
ผู้นำพันธมิตรแล้ว เจ้าจะหย่อนยานไม่ได้เป็นอันขาด”

จิ้งหลินส่งเสียงอึมรับคำหนึ่ง แล้วถาม “เมื่อคืนข้ากลับมาอย่างไร”

หลี่หรงมองเขา จากนั้นพุดกลั้วหัวเราะ “เจ้าตัวดี! ดื่มจนเผลอไปแล้ว
หรือ เจ้ากลับมาเองอย่างไรเล่า”

จิ้งหลินไม่รู้ตัวโดยสิ้นเชิง “ข้า?”

“เจ้าหลับไปปีบหนึ่งถึงกับลืมหมดทุกอย่าง” หลี่หรงลงบันไดพร้อม
เขา เดินพลางพุดพลาง “หลับไปหนึ่งวันเต็ม! เจ้านึกว่ายังเป็นเมื่อก่อนอยู่หรือ”

จิ้งหลินตะลึงงันอย่างแท้จริง จึงถาม “หลับไปหนึ่งวัน?”

หลี่หรงจิ้มเขาที่หนึ่ง เอ่ยว่า “ดื่มสุราทำให้เสียการ!”

จิ้งหลินแสดงสีหน้าตกใจออกมาอย่างหาดูได้ยาก ก่อนจะเปลี่ยน
สีหน้าเป็นเย็นชาอย่างรวดเร็ว กล่าวว่า “เช่นนั้นเหตุใดเมื่อก่อนไม่ปลุกข้า เกรง
ว่าท่านพอคงรอนจรร้อนใจแล้ว”

“ท่านพอเข้าใจความลำบากของเจ้าบนแท่นหมิงจินเมื่อหลายวัน
ก่อน จึงไม่ให้คนรบกวน” หลี่หรงบอก “นับแต่นี้ไป เจ้าต้องยั้งระวังคำพูดและ
การกระทำ อย่าให้พี่น้องคนอื่นกุมจุดอ่อนไว้ได้ ในเมื่อท่านพอเอ็นดูเจ้า เวลา

ควรลงโทษก็ลงโทษหนักกว่าคนอื่นเช่นกัน”

“ข้ามิได้มีตำแหน่งหน้าที่” จิ้งหลินพูด “ไม่มีเรื่องใดให้ลงโทษได้”

“แม้จะกล่าวเช่นนั้น” หลีหรงล้งเลี้ยวตัวก่อนเอ่ย “ควรมาก่อนเข้าชั้นเหนือเพื่อเจรจากับจักรพรรดิครามผู้นั้น ทำงานยังไม่ลุล่วง แต่เมื่อวานเขากลับเป็นฝ่ายส่งเทียบมาเอง”

จิ้งหลินไม่เคยเห็นมังกร ในใจยังคิดเรื่องอื่น จึงมิได้รับคำ ตอนที่ทั้งสองกำลังจะเข้าห้องโถง จู่ๆ หลีหรงก็ถาม “ไหนหลังคอกำลังถูกกัด”

จิ้งหลินมีสีหน้ากังวล หลีหรงแค่มองเห็นหัววูบว่าคอเสื้อด้านหลังของเขาทับริยแดงไว้ ไม่ทันได้พิจารณาโดยละเอียด จึงพูดโดยไม่ใส่ใจนัก “คงถูกแมลงกัด”

จิ้งหลินยื่นนิ้วไปลูบท้ายทอย พลังตอบ “คงเป็นเช่นนั้น”

ทั้งสองเข้าไปในห้องโถง จวินฟู่กำลังฟังเถาจื้อพูดอะไรบางอย่าง ด้วยกิริยากระโดดโลดเต้น พอเห็นพวกเขาเข้ามา จึงชี้ไปทางเถาจื้อแล้วกล่าว “ฟังเขา”

เถาจื้อหันมายึดอกให้ทั้งสอง พูดว่า “พี่สี่ พี่เก้า ท่านพ่อส่งข้าไปคุ้มกันแผ่นดินทางเหนือ!”

จวินฟู่รับบุตรบุญธรรมไว้แปดคน จิ้งหลินควรอยู่อันดับที่เจ็ด แต่เขาขัดแย้งกับบรรดาพี่น้อง ลับหลังจึงถูกกีดกันให้อยู่ในอันดับล่าง ตอนนั้นชิงเหยาที่เริ่มหัดพูดจาได้ยินเข้า จึงเรียกว่าพี่เก้าๆ มาตลอด

หลีหรงเอ่ย “แม้น้องเถาจะเป็นคนฉลาด แต่ขาดประสบการณ์ ท่านพ่อ...”

จวินฟู่ยับยั้งฝ่าถ้วยชา กล่าวว่า “เรื่องนี้ถูกกำหนดไว้แล้ว ไม่จำเป็นต้องพูดมากอีก จิ้งหลิน หลายวันก่อนเจ้ารักษาแท่นหมิงจินไว้ได้อย่างงดงาม

หลายวันนี้ครุ่นคิดว่าจะให้อะไรเป็นรางวัลแก่เจ้า เจ้าต้องการสิ่งใด”

จิ่งหลินตอบ “ไม่มีขอรับ”

จวินฟู่วางมือบนหัวเข้าแล้วยิ้มทันที กล่าวว่า “เด็กโง่ ในหนึ่งปี พ่อจะให้รางวัลแก่เจ้าสักกี่หนเสียวะ ปกติเจ้าออกเดินทางอยู่ข้างนอกตลอด วันนี้มีโอกาสดังนี้ จะขอวันหยุดพักผ่อนสักหนอยกยั้งได้”

จิ่งหลินกลับตอบ “ปีศาจทางใต้ยังกำจัดไม่สิ้น ทางเหนือมังกรคราม ยังคงยืนหยัด ไม่จำเป็นต้องพักผ่อนขอรับ”

จวินฟู่พิจารณาเขา แล้วถาม “บัดนี้ตบะเจ้าถึงขั้นไหนแล้ว”

จิ่งหลินใคร่ครวญชั่วครู่ ก่อนเอ่ย “ขาดอีกหนึ่งส่วนจะเข้าสู่ขั้นเงินจิ้ง²ขอรับ”

จวินฟู่ผงกศีรษะกล่าวชม “เจ้ามีมรรคาสวรรค์ในจิต และมุ่งมั่นตั้งใจ ย่อมต้องเร็วกว่าคนอื่นมาก ไวเข้าสู่ขั้นเงินจิ้งเมื่อไร ย่อมสามารถถนอมอาหาร ร่างหลุดพ้นจากความเป็นปฏิกุณ”

“ด้วยเหตุนี้ จึ่งหวังว่าท่านพ่อจะส่งเขาออกเดินทาง” หลีหรงพูด “เขาบำเพ็ญมรรคากระบี่สยบมาร ใช้ความซื่อสัตย์เที่ยงตรงในการครองตน ทั้งเปลี่ยนใจเป็นเยียนเจวียน ยิ่งใกล้ช่วงเวลาสำคัญ ยิ่งต้องพาตัวไปอยู่ท่ามกลางอันตราย หากให้เขาอยู่แต่ในบ้าน กักตนบำเพ็ญตบะไปอีกร้อยปี ก็เชื่อว่าข้ามผ่านขั้นนี้ได้”

จิ่งหลินฟังพวกเขาสนทนา แต่กลับใจลอย เขาารู้สึกว่าตนลืมนิ่งสิ่งสำคัญบางอย่างไป เมื่อลองค้นหากลับพบเพียงความว่างเปล่า สองคืนก่อน เขาได้พบใคร เหตุใดนึกไม่ออกแม้แต่บัดนี้เลย ใครกันลงมือกับเขา

“จิ่งหลิน” จวินฟู่เรียกสติจิ่งหลินคืน กล่าวเพียง “ในเมื่อเป็นเช่นนั้น

² เงินจิ้ง เป็นขั้นบำเพ็ญเพียร แปลตามตัวอักษรว่า บรรลุเขตแดน

เจ้าลงได้อีกครั้งเถอะ”

จึงหลินรับคำ จากนั้นถอยหลังจากไป

ช่างจี้ห่าวหวอด ขณะพึ่งนั่งทอดมองฟากฟ้าที่ค่อยๆ มีดลง หัวช่างเลือกกินแต่กับข้าวที่ถูกปาก เมื่อเห็นสภาพนี้ก็ถาม “คีนี่นายท่านจะออกไปอีกหรือ หากเจ้ายังค้ำแรมด้านนอกอีก คีนี่ข้าจะออกไปหากินเองแล้ว”

ช่างจี้กล่าว “ข้าบริสุทธิ์ผุดผ่องขนาดนี้ เป็นคนที่ยักออกไปค้ำแรมข้างนอกแล้วไม่กลับมาอย่างนั้นหรือ”

หัวช่างคืบถั่วลิสงไม่ขึ้น จึงวางตะเกียบ แล้วใช้มือแทน นางโยนถั่วลิสง กินคู่กับสุราหลายอีก มีความสุขนักหนา หลังฟังคำพูดนี้แล้วเพียงถาม “เช่นนั้นคีนก่อนเจ้าไปไหนมา เสือคลุมยับเป็นขนมเกลียวแล้ว”

ช่างจี้กล่าวอย่างทอดถอน “ไปขายร่างกายเพื่อช่วยให้คนอื่นบรรลู่”

หัวช่างจะเชื่อโดยง่ายได้อย่างไร ช่างจี้เองก็ไม่สนใจนาง นิ้วมือจับมุกทองแสนธรรมดาเม็ดหนึ่งไว้ ชูขึ้นส่องกับแสงอาทิตย์อัสดงดูแล้วดูอีก ก่อนส่งเสียงฮึ่เย็นซา ระยะนี้เขามักส่งเสียงขึ้นจุมุกเช่นนี้โดยไร้ต้นสายปลายเหตุ ไม่รู้กำลังฮึ่ใส่ใครกันแน่

หัวช่างเอ่ย “เทียบก็ส่งแล้ว พี่สาวก็เดินทางไปแล้ว หลังจากนั้นหากได้พบคนของสำนักจิวเทียนในพื้นที่ทางเหนืออีก รู้หรือไม่รู้”

ช่างจี้ดันมุกทองให้กลิ้งระหว่างปลายนิ้ว เขาพูด “พันธมิตรทางใต้สำเร็จแล้ว หนึ่งกระบองที่ฟาดลงไปคือคลื่นยักษ์ซึ่มขวัญ เจ้านำคำพูดนี้ไปบอกหลินหลง นางจะเข้าใจเองว่าควรทำเช่นไร”

หัวช่างฟังความนัยออก จึงถาม “ท่านไม่กลับไปพร้อมพวกข้า?”

“ข้ายอมมีที่ไป” ดวงตาช่างจี้ทอดตามองเมฆหมอกในขุนเขา “ข้า

เห็นจิ๋วเทียนจวินใช้เวลาานแรมปีลับกระป๋องหนึ่งเล่ม ลับเสียจนแสดงประกายคมกริบ และองอาจหัวหาญยากจะต้านทาน”

หัวซางเตชะ พลงพูด “หากคิดจะใช้งานกระป๋องเล่มนี้ให้ยาวนาน ซ่อนเร้นคมกระป๋องจะเป็นแผนการล้าเลิศ บัดนี้จิ๋วเทียนจวินให้เขาสร้างศัตรูไว้ นับไม่ถ้วน บอกว่าเป็นบุตรรัก ซ้ำกลับรู้สึกที่ไม่เหมือน ที่สำคัญจึงหลินผู้นี้มีสัณฐานเป็นกระป๋อง มรรคาคะป๋องสยบมารที่เขาบ้าเพี้ยนต่างกับคนอื่น คือเดิมพันด้วยทุกอย่างที่มี ชีวิตผูกอยู่กับหนึ่งมรรคาคะป๋องหนึ่งกระป๋อง หากวันหน้าประสบเหตุไม่คาดคิด สูญสิ้นมรรคาคะป๋องแล้วกระป๋องหัก กระป๋องหักแล้วร่างมลาย ร่างมลายแล้วใจสิ้น...ต่อให้ช่วยก็ช่วยไม่ได้”

“ใช่” ในดวงตาซางจีผยแวววเจ้าเล่ห์อย่างปีศาจ “คิดจะทำลายคนผู้นี้ ใจตีกายเป็นรอง ใจตีใจเป็นหลัก สัณฐานของเขาเป็นกระป๋อง สามารถมองทุกการประมือเป็นการฝึกฝน แต่เพราะใจคล้ายคลึงกระป๋อง ปราศจากสิ่งเจือปน จึงสามารถสยบมารนานแรมปีโดยไม่ได้รับผลกระทบจากภายนอก ยึดมั่นในมรรคาคะป๋องอย่างมั่นคงตั้งแต่ต้นจนจบ”

“แต่หากเขาสามารถรักษาจิตใจ มิเท่ากับยิ่งเจืออุปสรรคยิ่งกล้าแกร่ง และมันคงไม่สิ้นคลอนหรือ” หางหัวซางโผล่ออกมาเกะทันหัน นางไคร่ครวญแล้วพูด “สัณฐานเป็นกระป๋อง หากพูดอย่างจริงจังแล้ว มิอาจนับว่ามีหัวใจ ในทรวงอกนั้นมีเพียงคมกระป๋อง จะทำลายปณิธานในใจเขาไม่ใช่เรื่องง่าย มิฉะนั้นหลายปีมานี้เหล่านักร้ายไม่มีทางแค้ได้ยินชื่อเขาก็เผ่นหนีทันที และหวาดกลัวจนสองขาสั่นหดรอก”

“ต้องดูว่าเขาพบเจอใคร” ซางจีหมุนมุททองเล่น พลงพูดแผ่งนัยล้าลึก “ไม่ว่าอย่างไรย่อมมีด้านเคราะห์”

บทที่ 74

ปัญหา

ไม่กี่วันให้หลัง จิ้งหรีดลงจากภูเขา เนื่องจากการแต่งกายด้วยเสื้อคลุมขาวกวานเงินโดดเด่นเกินไป เขาจึงถอดเสื้อคลุมขาวออก เปลี่ยนเป็นเสื้อคลุมลาลองสีเขียวกว่า เขาซ่อนกระบี่ไว้ในตัว ทั้งถอดกวานแล้วรวบผมไว้ นอกจากใบหน้าที่ไม่เปลี่ยน ก็ดูไม่ต่างอะไรกับผู้นำเพี้ยนบะทัวไป

หลี่หรงกับอว้นเซิงส่งจิ้งหรีดที่ตื่นเขา ตอนอยู่ที่ริมศาลาตื่นเขา ได้มอบกล่องใบหนึ่งให้ จิ้งหรีดเปิดดูเห็นว่าในกล่องนั้นมีขวดกระเบื้องใบเล็กหกใบเรียงกันอย่างเป็นระเบียบ

“นี่เป็นยาลูกกลอนที่ปรุงขึ้นมาเองในเรือนของท่านพ่อ ทำตามแบบที่เจ้าชอบ เป็นรสเต้าหู้ทั้งสิ้น” หลี่หรงเห็นจิ้งหรีดมีสีหน้าดูไม่ดีนัก จึงรีบพูด “รู้ว่าเจ้าบำเพ็ญด้วยตัวเองมาตลอด ไม่ยอมอาศัยอิทธิฤทธิ์เหล่านี้ แต่จะอย่างไรก็เป็นความปรารถนาดีของท่านพ่อ ดังนั้นห้ามบอกบิด”

อว้นเซิงที่ยืนอยู่ด้านข้างพูดกลัวหัวเราะ “ตอนเด็กขอกินเป็นประจำ โตมากลับรังเกียจเสียได้ พวกเราท่านพ่อรักและให้ความสำคัญแก่เจ้า

คาดว่าคงกลัวเจ้าจะประสบเหตุไม่คาดฝันในตอนข้ามผ่านขั้น จึงหลอมโอสถหกขวดให้เจ้าบำรุงปรารณเสริมรากฐาน เจ้าต้องเข้าใจ กระทั่งพี่ใหญ่ยังกล้าเก็บไว้กินแค่หนึ่งขวดเท่านั้น”

“ข้าบำเพ็ญเพียงมรรคากระบี่ ซึ่งก็ถือเป็นมรรคาใจ อาศัยสิ่งภายนอกกลับยิ่งให้กำเนิดมารในใจได้ง่าย แม้เข้าใจว่าท่านพอรักและให้ความสำคัญ แต่ไม่กล้าใช้มาก” จึงหลินหยิบออกมาหนึ่งขวด แล้วดันกล่องกลับไปให้พวกเขา เหย่ยว่า “พวกท่านพี่กักตนบำเพ็ญตะบะอยู่ในบ้านล้วนต้องการสิ่งนี้ ดังนั้นช่วยใช้แทนข้าทีเถอะ”

พูดจบ จึงหลินก็ยกมือเล็กน้อย ก่อนกล่าวอย่างรวบรัด “ข้าขอตัวก่อน”

หลีหรงกับอวินเชิงคารวะตอบ จากนั้นมองส่งจึงหลินเลือนหายไปท่ามกลางสายหมอกรุ่งอรุณ

หลีหรงแกว่งขวดกระเบื้องเบาๆ พลังถอนใจ “เยอะขนาดนี้ เจ้ากับข้าใช้ไม่หมด แต่เป็นของล้ำค่าหายาก จะโยนทิ้งก็ไม่ได้ ควรทำอย่างไรดี”

อวินเชิงตบแขนเขา แล้วเอ่ย “บังเอิญเมื่อคืนได้ยินหลานให้พูดว่า หมู่นี้เขาไม่ค่อยสบายตัว รู้สึกกายใจเหนื่อยล้า มีผู้ยกให้เขาหนึ่งขวด เจ้ากับข้าแบ่งกันคนละขวด สุดท้ายที่เหลือเอาไปให้ชิงเหยากินแทนถั่วเคลือบน้ำตาลเถอะ”

ภายในเรือนของจิ๋วเทียนจวินมีโถงหลังทงตั้งอยู่ ซึ่งขึ้นชื่อด้านการหลอมโอสถมาแต่ไหนแต่ไร โอสถจิ๋วเทียนนี้เป็นของดีที่ช่วยส่งเสริมการบำเพ็ญตะบะและชำระสิ่งชั่วร้าย พวกเขาพี่น้องนับแต่เข้าสำนักมาก็กินทุกเดือน รอจนบำเพ็ญตะบะถึงขั้นเสี้ยวเจิง¹ และทะเลวิญญูณมั่นคงแล้ว

¹ เสี้ยวเจิง เป็นชั้นบำเพ็ญเพียร แปลตามตัวอักษรว่า ความสำเร็จเล็ก

จวินฟูจะจำกัดปริมาณโอสถ ให้พวกเขาปากเพียรด้วยตัวเอง แม้ของสิ่งนี้ช่วย
บำรุงมาก แต่จะกินเยอะไม่ได้ ผู้ที่สามารถกินเล่นเหมือนเคี้ยวถั่วมีเพียง
ชิงเหยากับตงจวิน ตงจวินคือมารร้ายที่สวามีภักดี ยังไม่พูดถึงเป็นการชั่วคราว
ส่วนชิงเหยาเพราะมีร่างกายหายาก เพื่อป้องกันสิ่งชั่วร้าย จึงจำเป็นต้องกิน
ทุกวัน

ทั้งสองตกลงกันตามนั้น แล้วกลับไปยังภูเข

เวลาที่จิ้งหลินลงใต้ไม่เคยนั่งเรือ แต่จะขี่ม้าเลียบแม่น้ำ สำนักจิวเทียน
ได้สร้างศาลาบัญชาการจำนวนมากไว้ทางตอนใต้เพื่อรับรองคนของสำนัก
จิ้งหลินจึงเข้าพักในศาลาบัญชาการตามสถานที่ต่างๆ นี่เอง

ช่วงหัวค่ำ จิ้งหลินนั่งลงที่แผงเบะหมี่ริมทาง สั่งเบะหมี่สองชาม
ชามหนึ่งใส่ผัก อีกชามใส่เต้าหู้ เขาหยิบตะเกียบคีบเบะหมี่กิน แต่เพ็งกินได้
ครึ่งชาม ก็ได้ยินคนเคาะกระบองไม้ดัง ‘ตึงๆ’ เดินมาจากด้านหลัง หลัง
กระแทกกระบองข้างโตะเขาทีหนึ่ง อ้าปากก็พูดทันที “คุณชายท่านนี้ เห็น
คิ้วตาเจ้าดงาม ใบหน้าเจือสีแดงเรื่อ ในไม่ช้าต้องมีดวงดอกท้อแน่!”

จิ้งหลินกินเบะหมี่ไม่ตอบ คนผู้นี้กลับโน้มกายเข้ามา สูดดมครุ่นหนึ่ง
ปากพูดว่า “ข้าเองก็หิวยิ่ง เห็นแกหน้าข้าที่ทำนายให้เจ้า เบะหมี่ชามนี้ยกให้
ข้าได้หรือไม่”

จิ้งหลินเห็นเขาเป็นคนไม่รู้หนังสือ ลูกตาขุนมัวอึมครึม เกรงว่าคง
เห็นภาพไม่ชัด อีกทั้งเห็นเขาไว้หนวดเครารุงรัง พาดเสื้อสกปรกตัวหนึ่งไว้บน
ไหล่ เท้าสวมรองเท้าผ้าสีดำนี้นิวเท้าโผล่ ในมือยังลากไม้ผุซึ่งเคยถูกหนอน
แทะ หากลองดมดู จะได้กลิ่นเหม็นคล้ายผักคองผสมน้ำเน่า เท่านั้นที่ช่างเถอะ
ระหว่างที่เขาเคลื่อนไหวยังมีเหากระโดดด้วย

ลูกค้าต่างกินไม่ลง และพากันลุกขึ้นเดินจากที่นั่งที่ละคน เจ้าของแผง
ไม่ยอม วิ่งเข้ามาหลายก้าวจะไล่หมอดูท่าทางคล้ายขอร้องคนนี้ไปให้พ้น

“รีบไสหัวไปเดี๋ยวนี้!” เจ้าของแผงสะบัดผ้าเช็ดเหงื่อ “มากำแพงอะไร
ที่นี้ ใครแถวนี้ปลั่งเปล่งกัน ถึงได้ปลัสวะเอาตัวมัดชบเยี่ยงเจ้าออกมา!”

หมอดูขยับขาคล่องแคล่ว ทำให้เจ้าของแผงพาดูถูกเพียงอากาศ
ทุกครั้ง เขาพับแขนเสื้อกลับแล้วเอานิ้วคืบ เป่ามุกทองที่อยู่ระหว่างนิ้วต่อหน้า
เจ้าของแผง แล้วโบกไปมาตรงหน้าเพื่อโอ้อวด

“เห็นหรือยัง” เขาพูด “ถ้าปู่เฒ่าเข้าเป็นตัวมัดชบจากแหล่งสาม
ตำทราญ แล้วหลานอย่างเจ้าจะนับเป็นตัวอะไร อย่ายืนขวางเป็นเสาอยู่
ตรงนี้ ไสหัวไปรออยู่ด้านข้างเสีย ปู่จะเล่นกับคุณชายผู้นี้”

พูดจบ หมอดูก็ก้าวขาข้างหนึ่งนั่งลงฝั่งตรงข้ามจิ้งหลิน เกาเหา
พลางพูด “กระทั้งบะหมี่สักคำยังไม่ให้ เจ้าคนขี้เหนียว!”

จิ้งหลินดันซามที่ยังไม่ได้แตะให้เขา เขาใช้ตะเกียบเคาะขอบซาม
เสียงดังแก๊งๆ พลางร้องโวยวาย “ไม่เอา! ใครต้องการบะหมี่ซามนี้กัน ที่จะ
กินคือซามที่เจ้ากำลังกิน!”

จิ้งหลินเอ่ย “หมอดูยังอยากได้อาหารเหลือด้วยหรือ”

“เรื่องนั้นต้องดูว่าเป็นของใคร” หมอดูเบิกตาที่บอด แล้วยื่นมือเข้าไป
คว้ามือจิ้งหลิน “เห็นเจ้าน้ำตาดี จึงอยากได้ของเจ้า”

จิ้งหลินถอยหลังตามสถานการณ์ แล้วยกเท้าขึ้นสะกิดมันนั่งใต้กันเขา
มันนั่งของหมอดูถอยหลังหนึ่งก้าวทันที จากนั้นโตะสี่เหลี่ยมหมุนหนึ่งรอบ
ด้วยจิ้งหลินพลิกมือ บะหมี่ซามที่เหลือเพียงน้ำแกงกันซามก็อยู่ตรงหน้าหมอดู
เมื่อเขาหันมองจิ้งหลินอีกครา พบว่าอีกฝ่ายกินบะหมี่ซามที่ยังไม่ได้แตะต้อง
จนหมดเรียบร้อยในไม่กี่คำแล้ว

จิ้งหลินตบมุกทองแดงลงบนโต๊ะ แล้วลุกขึ้นจะจากไป ด้านหลังมีเสียงลมพัดดังขึ้น หมอดูผู้นี้ล้าลึกยากจะหยั่งถึง ถึงกับฟาดแขนใส่จิ้งหลิน จิ้งหลินโยกกาย เบาลงตาของทั้งสองซ้อนทับกันในพริบตานั้น ก่อนจะแยกออกจากกันราวกับภูตผี จิ้งหลินบัดชายเสื้อ แล้วยกเท้าก้าวไปข้างหน้า หารู้ไม่ว่าหมอดูจะใช้วิธีหน้าด้านกะทันหัน กอดรัดเขาไว้ในอ้อมแขนจากด้านหลัง จากนั้นอุ้มขึ้นมาโดยตรง

“หนีไม่พ้นแล้วสินะ!”

เสียงหมอดูยังไม่ทันสิ้น ก็เกิดเสียงดัง ‘ปัง’ คนในอ้อมกอดกลายเป็นคนกระก๋อนหินตนหนึ่ง ดัดตัวด้วยท่าปลาในกระโดดอยู่บนพื้น แล้วหันมาแลบลิ้นปลิ้นตาให้เขา เมื่อมองหาจิ้งหลินอีกครา ยังจะเหลือเงาเสียที่ไหน!

หมอดูหัวเราะเยาะ ใช้ขาหนึ่งเตะเข้าที่ก้นคนกระก๋อนหิน พุดว่า “หนีเร็วเสียเหลือเกิน!”

เขาเดินหลายก้าวเข้าไปในฝูงชน แล้วหายลับไม่เหลือร่องรอยอย่างรวดเร็ว

จิ้งหลินหลับตาล้าบนนอนหลับ หน้าต่างในยามราตรีมีเสียงเคาะแว่วมา เขาผล็กหน้าต่างออกดู พบคนงามอ่อนแอต้งกึ่งหลิวลุ่มผิงหน้าต่าง ยังไม่ทันพูดจาก็หลังน้ำตาต่อหน้าเขาเสียก่อน

“ยอรักหนีไปไหนแล้ว” คนงามเช็ดน้ำตาด้วยผ้าเช็ดหน้ากลิ่นหอม แล้วพูดจาอ่อนหวานทั้งเสียงสะอื้น “ทิ้งข้าไว้ได้สะพานคนเดียว น่ากลัวเหลือเกิน ข้าเรียกเจ้า เจ้าก็ไม่ไป ซ่างเป็นคนแล้งน้ำใจเสียจริง จะอย่างไร เจ้ากับข้าก็เคยเป็นสามีภรรยากันหนึ่งคืน ไม่นึกเลยว่าจะไม่เห็นแก่หน้าข้าโดยสิ้นเชิง!”

จิ้งหลินรู้สึกว่าการกำลังฝัน ทั้งยังสงสัยว่าอาจถูกมารร้ายรบกวนจิตใจ จึงอยากปิดหน้าต่าง คนงามผู้นี้ยื่นแขนข้างหนึ่งเข้ามาทันที จิ้มเบาๆ ที่กลางอกเขา จากนั้นร่ำให้ตั้งดอกสาลีต้องหยาดฝนอยู่ได้แสงจันทร์ พลังถามอย่างอ่อนแอ “โยเจ้าทำหน้าที่บั้งตึงเช่นนี้แล้ว ไม่อยากพบข้าหรือ ข้ารู้ว่าเจ้าสนิทสนมกับคุณหนูสูงศักดิ์ผู้นั้น จึงคิดจะทอดทิ้งข้าใช่หรือไม่ คุณชายเก่า...” นางสะอึกสะอื้น “จิตใจเหี้ยมโหดยิ่งนัก”

จิ้งหลินบอก “ข้าไม่เคยทอดทิ้งเจ้า และไม่เคยสนิทสนมกับเจ้า”

“เจ้าพูดเช่นนั้น!” หญิงงามกระแทกเท้า “อย่าว่าแต่ข้า กระทั่งเลือดเนื้อในท้องข้าก็จะไม่ยอมรับใช่หรือไม่!”

จิ้งหลินกล่าว “บนร่างเจ้าปราศจากปราดนครวรร มีได้มีเด็ก”

หญิงงามจนปัญญา ไม่น่าเชื่อว่าจะคิดปิ่นหน้าต่างเข้ามา เห็นนางถกกระโปรงที่เดียว ท่อนขาเรียวยาวก็จะยกเข้ามาในหน้าต่างทันที จิ้งหลินเห็นว่าด้านนอกมีจันทร์ขาวนวลแวววาวตัวสูง ภายในลานสว่างดุจกลางวัน จึงพูดขับไล่ “ข้าเข้าใจแล้ว”

หญิงงามงุนงงชั่วขณะ “หา?”

จิ้งหลินชะงักเล็กน้อย ก่อนกล่าว “เกรงว่าเจ้าคงตามหาผิดหน้าต่างและขอพบผิดคนแล้ว”

หน้าต่างของเขาติดตั้งด้วยวิญญานไว้ หากเป็นมารร้าย ไม่มีทางข้ามผ่านได้ ถ้าเป็นปีศาจ จิ้งหลินก็มองไม่เห็นสัณฐานและทะเลวิญญานของนาง ทว่าร่างสตรีนางนี้ล้วนเปี่ยมด้วยกลิ่นอายมนุษย์ปุถุชน แคปิ่นหน้าต่างยังกดทับจนท่อนขาเกิดรอยแดง!

หญิงงามฟังแล้วหัวเราะ ก่อนเอ่ย “เจ้ากับข้าผ่านราตรีร่วมมาหนึ่งคืน ข้าจะลืมหน้าเจ้าได้อย่างไร! ให้ข้าลูบสักที ก็รู้เองว่าจำผิดคนหรือไม่”

ยามจิ้งหรีดบินพาตฟั่นปีศาจกำจัดมารสามารถตัดสินใจเฉียบขาด
ว่องไวเสมอ แต่มีอาจสังหารมนุษย์ปุถุชนโดยไร้สาเหตุ เขาตกอยู่ในสถานการณ์
ยากลำบากอย่างช่วยไม่ได้ และได้แต่ถอยหลังหลายก้าว ขณะเห็นสตรี
ใจกล้านางนี้ใกล้จะป็นเข้ามาสำเร็จ กระปองของนางถกขึ้นถึงหัวเข่าแล้ว
ท่อนขาขวาดึงหิมะแกว่งไกวกลางราตรี จิ้งหรีดไม่มองสิ่งผิดจรรยา จึง
เป็นสายตาออกพร้อมดิ่งฝ่าห่มขึ้นปิดหน้านาง แล้วดันออกจากหน้าต่าง
ทั้งอย่างนั้น

ต้นหญ้านุ่มด้านล่างหน้าต่างเดิมที่ช่วยให้ไม่เจ็บอะไร แต่สตรีนางนี้
กลับร่วงลงด้วยกิริยาไม่เรียบร้อย แล้วกอดผ้าห่มกระซอกเสื้อผ้า ส่งเสียง
กรีดร้องปนละอื้น

เพียงนางส่งเสียงร้อง แสงไฟทั่วศาลาบัญชาการลั่นสว่างไสว ทุกคน
ต่างเป็นผู้บำเพ็ญตบะ นูตาว่องไว ได้ยินบทสนทนาท่ามกลางความมืดอย่าง
ชัดเจนมาแต่เดิมที่ ตอนนี้นำกันชะงักศีรษะพร้อมเพรียง และกระซิบกระซาบ
ซี้มือซี้ไม้เป็นการใหญ่

สตรีรวบผ้าห่ม ร้องให้พลางพูดรับว่า “เจ้าคนเลี้ยงน้ำใจผู้นี้โมโหจน
ไม่ไว้หน้าข้า เมื่อวานยังนอนเคียงใต้ผ้าห่มเรียกข้าว่ายอดรักยอดดวงใจอยู่
แท้ๆ วันนี้กลับจะไปสนิทสนมกับคนอื่น! กระทั่งประตูยังไม่ยอมให้ข้าเข้า!”

จิ้งหรีดไม่เคยมีปฏิสัมพันธ์กับสตรีมาก่อน จะเคยพบสถานการณ์
เช่นนี้ได้อย่างไร เขาขมวดคิ้วด้วยสีหน้าเย็นชา แทบคิดว่านี่เป็นวิธีดิถีเงิน
แบบใหม่ที่ทางได้คิดขึ้น

เป็นตามคาด เขาได้ยินสตรีนางนี้เข็ดน้ำตาพลางพูด “เจ้าบอกว่า
เจ้าออกเดินทางค้าขาย ต้องการมุกทองหกลีบเม็ด สวรรค์ นั่นคือเงินจาก
หยาดเหงื่อแรงงานที่ข้าถ่างตาอดนอนปักออกมาทีละด้ายทีละเข็ม มอบให้

เจ้าไป เจ้ากลับทำกับข้าเช่นนี้! หากเจ้ายืนกรานจะไปก็ช่างเถอะ แต่ต้องคืนเงินให้ข้า!”

ยังไม่พูดถึงว่านางสามารถปักออกมาขายได้มุกทองหกลีบเม็ดหรือไม่ ต่อให้รีดเงินทั้งหมดที่จิ้งหลินมีอยู่ในเวลานี้ เขาก็มีแค่สิบเม็ดเท่านั้น

จิ้งหลินบีบถุงเงิน เอ่ยว่า “ต้องการเงินก็ช่างเถอะ แต่ว่าจะพูดส่งเดชมิได้ ข้าไม่รู้จักเจ้า อีกทั้งไม่เคยมีบุพเพนิวาส^๒อะไรนั้น และไม่เคยยืมมุกจากเจ้าสักเม็ด”

สตรีนั้นแสดงกิริยาก้าวร้าวออกมาทันที ด้วยการเท้าเอวพูด “ดี! เจ้าไม่เพียงแกล้งน้ำใจ ยังเล็ดเอียนปานนี้! ถึงขั้นคิดจะตัดขาดกับข้าให้สะอาดหมดจด ดิดหนี่ไฉหนี่ หกลีบเม็ดห้ามขาดแม้แต่เม็ดเดียว! มิฉะนั้นข้าจะไปที่สำนักจิวเทียนอะไรนั้น ให้ทุกคนได้ดูว่าพวกเจ้าเลี้ยงคนถ่อยแบบไหนออกมา!”

เหล่าผู้คนในศาลาบัญชาการที่มามุงดูพากันร้องตะโกน “แม่นางไม่จำเป็นต้องลำบาก ในเมื่อเขาเป็นศิษย์สำนักจิวเทียน ย่อมมีเงินมากที่สุด! ทวงจากเขาให้เต็มที่ คืนนี้พวกเราทั้งหมดจะช่วยเจ้าเฝ้าเขาไว้เอง เชื่อว่าเขาเองก็ไม่กล้าลงมือแน่!”

“แค่เป็นคนของสำนักจิวเทียนก็สามารถใช้อำนาจรังแกคนอื่นหรือเจ้ารีบคืนเงินให้แม่นางเดี๋ยวนี!”

“คนทรยศ บูลุซแกล้งน้ำใจ!”

จิ้งหลินไม่หวั่นไหวโดยสิ้นเชิง เขาเพียงจับจ้องฝ่ามือ เห็นว่าตนเหลือเงินทองเพียงเท่านี้ ต้องการมากกว่านี้ก็ไม่ได้อยู่ดี จิ้งเทมุกทองออกมา หวังจะยื่นให้

^๒ บุพเพนิวาส หมายถึง ความสัมพันธ์ชั่วครั้งชั่วคราว

ระหว่างนั้นมือข้างหนึ่งยื่นออกมาขวางกะทันหัน มันมีข้อกระดูก
ชัดเจนและเรียวยาวทรงพลัง

“มุกทองไม่ใช่เรื่องใหญ่” คนผู้นี้หันข้างให้จิ้งหลิน ไหล่และหลังกว้าง
“แต่ได้คืบจะเอาศอกไม่ได้”

“พูดจาไร้ต้นสายปลายเหตุเหลือเกิน” สตรีนางนี้ยกเสียงสูง “ข้า
นำส่งสารขนาดนี้แล้ว จะกล้า ‘ได้คืบจะเอาศอก’ ได้อย่างไร เห็นได้ชัดว่า
แค่ร้องไห้วิ่งวน”

“ข้าเห็นแม่นางพูดจาจะฉาน พูดเสียจนพี่น้องข้าพูดไม่ออกเหมือน
คนใบ้” ขางจี้โยนมุกทองลงหนึ่งให้ ก่อนเอ่ย “เมื่อได้เงินแล้ว ขอเตือนให้เจ้า
ทำงานสุจริต คนโง่เขลาหาพบเจอไม่มากนักหรอก คืบนี้เจ้าได้ผลประโยชน์
แล้ว ยังไม่ไปอีก”

สตรีเห็นสีหน้าเขาไม่พอใจ แม้รูปโฉมไม่น่าตื่นตะลึง แต่กลับมี
แรงกดดันที่ต่างออกไป จึงยอมรวมือโดยดี ครั้นเปิดปากทูลดูด้านในเห็นว่า
เป็นมุกทองของแท้ ก็รีบลุกขึ้นลูบจอนผม แล้วจากไปด้วยความปิติยินดี

ขางจี้หันกลับมา พูดกับจิ้งหลิน “ไม่ได้พบกันหลายวัน จำข้าไม่ได้
แล้วหรือ”

ในสมองจิ้งหลินราวกับมีฟ้าแลบวาบผ่าน เขาจดจำใบหน้านี้ได้
เลื่อนราง เพียงแต่ตอนนั้นร้อนจนวิงเวียน นึกอะไรแทบไม่ออกแล้ว จึงเอ่ย
เพียง “ขอบคุณ”

ขางจี้ยืนอยู่ชั่วครู่ จู่ๆ ก็ถามคนงานที่ยืนอยู่ด้านหลัง “ข้างในศาลา
ยังมีห้องพักหรือไม่”

ในตอนนั้นจิ้งหลินถึงเห็นว่าอีกฝ่ายยังคงงุ่มง่าม ท่าทางเหน็ดเหนื่อย
จากการรอนแรม

คนงานรีบตอบ “ขอภัย คินนี่ไม่มีแล้วขอรับ!”

ซางจี้จิงมือให้จิ้งหลินด้วยท่าทางเสียดายเล็กน้อย เหย่ว่า “ลำบากไม่น้อยกว่าจะได้พบ กลับต้องบอกลาอีกครั้งเสียแล้ว ในเมื่อศาลาพักมีแขกเต็ม เช่นนั้นข้าคงต้องไปที่อื่น”

คนงานก้มตัวลงกล่าวอย่างละอายใจ “ขอภัยที่ทำให้ท่านต้องเดินทางมาเสียเปล่า! เพียงแต่เวลานี้อื่นๆ ปิดร้านกันหมดแล้ว นอกจากนั้นส่วนใหญ่ก็เต็มแล้ว!”

ซางจี้จิงตอบรับ “เช่นนั้นหรือ...”

เมื่อครู่จิ้งหลินเพิ่งได้รับความช่วยเหลือจากเขา เวลานี้ควรชดใช้ด้วยเหตุนี้เขาจึงพูดกับซางจี้ที่ยกเท้าเตรียมเดินจากไป “ต้องขอขอบคุณเจ้าถึงสองครา หากไม่ถือสา พักร่วมกับข้าเถอะ”

ซางจี้หันกลับมา ดูลำบากใจเล็กน้อย “แบบนั้นจะไม่รบกวนแยءหรือ”

จิ้งหลินมองเขา “ไม่เป็นไร”

ซางจี้จิงโยนบังเหียนให้คนงาน ในห้องมีคนเตรียมน้ำร้อนและอาหารไว้แล้ว ตอนที่เขารวบเสื้อคลุมขึ้นเดินเข้าประตู ได้ยิ้มให้จิ้งหลินพลางพูด “เจ้าช่างเป็นคนดีเสียจริง”

อีกด้านหนึ่งสตรีที่จากไปแล้วถือถุงมุกทองมุดเข้าไปในประตู แล้วพูดกับบุรุษของนางไม่หยุด “รวยแล้ว!”

บุรุษของนางกัดมุกทองใต้ตะเกียงน้ำมัน ขณะสตรีกล่าว “คนผู้นี้มีนิสัยแปลกพิกล! เดิมทีนึกว่าเขาจะส่งสอนเจ้าหนุ่มหน้าขาวนั้น หารู้ไม่ว่าจะให้เงินพวกเราเสียนี้!”

“ในเมื่อเขาเรียกเจ้าไป และให้เงินเจ้าแล้ว เจ้าแค่พูดตามบทที่เขา

ให้มากก็พอ” บุรุษของนางพูดประชิด

สตรีก็อดเงินถุงนี้ไว้ ยังคงไม่เข้าใจ “เจ้าว่าตกลงแล้วคนผู้นี้มีปัญหาอะไรกันแน่...”